

בחינוש-שפתע שערכה המשטרה בוירת ה- אחים ובמסעדת מארקט. נתגלו במסעדה 6000 דולארים מזוייפים. בביתו של אלי נתגלה אקרו ללא רשיון. ואילו בביתו של זיאק, שם התארח גב אחיו משה, שבא לביקור מצרפת, נמצא חתימקלע עוזי. אחרי שהאח הצעיר משה שוחרר והורו- שה לעזוב את הארץ, נשארו האחים אלי וזיאק במצור. המשטרה הוציאה יריעות כי אילו שייכים השניים לרשת מאפיה צרפ- תית שהחלה לפעול בישראל, וכאילו היה הנושק שנמצא ברשותם מיועד לרצוח את שותפיהם לשעבר במסעדת זוזוביג, האחים זומור.*

לא היה כל ספק כי חיפושי המשטרה בבתי האחים נערכו כתוצאה מהלשנה. בית- המשפט היה צריך לקבוע אם אמנם הם אשמים בהחזקת הדולארים המזוייפים וכלי היריה, או שאלה הוטמנו אצלם בידי אלה שהלשינו עליהם. כטענת האחים אבוטכול.

למרות העובדה כי לשניים לא היה כל עבר פלילי, לא בארץ ולא בארץ מוצאם, התייחסה אליהם המשטרה כאילו לכדה שני פושעים מבוקשים מאוד, וכאילו שיחרורם ממעצר עד למשפטם עלול לסכן את שלום המציבור.

פשע

חמור ביותר

המשטרה ופרקליטות המדינה

עשו יד אחת כדי להחמיר בפרשת ה- אחים אבוטכול. דבר זה ניתן לראות כי עליל מכתב-האישום שהגישו נגדם.

החוקת דולארים מזוייפים נחשבת בגדר פשע שהעונש המקסימלי עליו הוא שבע שנות מאסר. החוקת כל-יריה ללא רשיון היא עון, לפי פקודת כלי היריה משנת 1949, שהעונש המקסימלי עליו הוא שנה אחת מאסר. אם אותו כלי יריה מוחזק כי שעת חירום או שהוא כלי יריה צבאי, ה- עונש המקסימלי הוא שנתיים מאסר.

לא החלים

מהתקף-לב

אחרי שאלי אבוטכול לקה בהתקף- לב בהיותו עצור בבית-המעצר באב- כביר, הוא נלקח לבית-החולים דונגור. ל- מחרת הופיע בבית-החולים הרופא המ- טרתי וקבע, בניגוד לדעת רופאי בית-החו- לים, כי מצב בריאותו של אלי מאפשר להחזירו לבית-המעצר.

אחרי שהוחזר לבית-המעצר, קיבל אלי התקפה נוספת, נלקח לבית-החולים הדסה. גם משם הוא הוחזר לפי רישת רופא ה- משטרה. כאשר נודע הדבר לפרקליטו, ער- רך-דין אליהו קידר, הוא ורש שרופא פר- טי יבדוק את אלי אבוטכול בתא-המעצר, (המשך בעמוד 20)

שבועות מיספר לאחר מכן נעצרו גם האחים זומור כחשודים בסיוען לסחוט כס- פים באיומים מבעלי מועדון-הלילה טיפאניס בתל-אביב.

האשה ליד הסכר

אשתו של אלי אבוטכול ליד הארון בו עמד להסמין את גופתו. למרות בקשת המשפחה להסמינו בארון בו ניתן יהיה להעבירו לצרפת כעבור שנה, ניתן להס ארון אשר שימש שעות מיספר קודם לכן לקבורת ילדה קטנה, התמרמות המשפחה לא ידעה גבול.

עד ראייה ליחס הברוטאלי אל אחיו:

המעצר - ואותי הכניסו לצינוק!"

לי שהם מצטערים נורא אבל אלי מת. הם אמרו לי שהוא מת בבית-חולים.

רק כשיצאתי החוצה נודע לי שהוא בי- עצם מת עוד בבית-הסוהר. כשהביאו אותי לבית-החולים נשאר לרופא להגיד שהוא מת. כששמעתי שהם אומרים לי שאלי מת התעצבתי והתחלתי לצעוק. אמרתי להם שהם רצחו אותי. אם היו לוקחים אותי ל- בית-חולים כשאמרתי להם, הוא יכול היה עוד לחיות.

שמו אותי בבידוד כל אחרי הצהריים. לא רצו להחזיר אותי לחדר המעצר. בחמש אחרי הצהריים לקחו אותי למנהל בית- הסוהר. לשם בא גם העורך-דין שלנו, אליהו קידר. הוא אמר שהוא יעשה לי בקשה כי- בית-המשפט שיסכימו להוציא אותי להלי- תיה של אחי המשטרה לא הסכימה לבד. רר אותי. הם רצו שאצא רק להלווייה של ליווי של קצין משטרה ושתוכף אחרי ה- הלווייה יחזירו אותי לבית-הסוהר. אבל ה- שופט נתן פקודה שיסחררו אותי לעשרה ימים בשביל השבעה. גם אחרי זה החזירו אותי לאבוי-כביר ונתנו לי לצאת רק שעה לפני ההלווייה.

גם למשפחה של אלי לא הודיעו בזמן על זה שהוא מת. הוא מת ביום שני כי- ערב ולמשפחה הודיעו על זה רק ביום שלישי בערב. ביתניים הם עשו לו מהר ניתוח של אחרי המוות למרות התנגדות העורך-דין שלנו, שרצה לעשות את הניתוח עם הרופא שלנו.

בבית שכב אלי מכוסה בפרחים עד יום חמישי. עד שהמשפחה שלנו מצרפת תוכל לבוא להלווייה.

אינני יודע למה זה היה מגיע לו. הוא היה בן-אדם כזה טוב. הוא לא הרג זל- רצח אף אחד, אז למה היה מגיע לו שי- יהרגו אותו בבית-הסוהר?

במיקרה היה החדר שלי פתוח, נכנסתי לחדר של אחי. הוא אמר לי: "זיאק, אני לא עובר היום את הלילה." ראיתי שהמצב גרוע מאוד והתחלתי לצעוק שיביאו מהר את הרפואות שלו. לא רציתי שהוא ימות. ביקשתי לראות את הקצין התורן. אמרו לי "טוב", שלוקחים אותי לקצין התורן. הלכתי עם הסוהרים והם הכניסו אותי לצינוק במקום לקצין התורן.

זה היה כשאחי כבר גוסס. אני רציתי שהם יעזרו לו והם הכניסו אותי לצינוק. אחרי שעה ורבע בא אלי הקצין התורן לצינוק. הוא החזיר אותי לחדר העצורים. בדרך ראיתי את אחי יושב בחצר, באמצע החצר, על כיסא. אמרתי לקצין התורן: "אתם השתגעטם! מה אתם עושים לו? צריך לקחת אותו מהר לבית-חולים. יש עוד זמן!"

אז היה החליטו לקחת אותו לחדר החולים בבית-הסוהר. אמרתי להם שאסור להם לי- קחת אותו ברגל. יש לו התקפת לב ואסור לו לזוז. אבל הם צחקו ממני ולקחו אותו ברגל ודרך מדרגות אל חדר החולים. הם שמו אותי בחדר שלי. בשעה 7.30 בערב עבר חובש בין התאים. שאלתי אותו מה קרה לאחי. הוא אמר לי שהוא למעלה, ואם שהוא לא יהיה בסדר, הוא יגיד לי. באותו זמן בא עוד חובש בריצה והירפש אחר התרופות של אחי. זאת אומרת שארבע שעות הם לא יכלו למצוא את הרפואות שיכלו להציל את חייו של אלי.

רק אחרי-כן בא הקצין התורן וסיפרו לו מה קרה. הוא ביקש להביא את המפתחות של התא. לקח עוד חצי שעה עד שהביאו את המפתחות. וכל הזמן אלי שוכב בתא עם התקפת-לב.

הם רצו לקחת אותו עוד פעם ברגל. אבל הקצין צעק עליהם שיביאו אלונקה. עברו עוד 20 דגע עד שהחובשים הביאו אלונקה.

שבוע ימים הוא שכב בבית-חולים אסף הרופא וביום השני לפני שבוע החזירו אותו לכלא. היה מול שאותו זמן הייתי בי- חצר. אלי קרא לי. נבהלתי כשראיתי אותו. הוא היה במצב יותר גרוע מאשר כשיצא לבית-החולים. הוא סיפר לי שבשעה 3.30 אחרי הצהריים באו להוציא אותי מבית- החולים. אמרו לו לקפו והוא התעלף כשי- עמד על הרגליים. גם הסוהר שבא לקחת אותו צעק על הרופא מדוע נותנים להוציא אדם כזה במצב כזה מבית-החולים. אבל אמרו לו: "שתוק, זה לא העניין שלך!"

אחרי 12 ימים באבוי-כביר העבירו אותנו לכלא רמלה. הם ידעו שאלי חולה לב קשה. היו לו תעודות. גם בבית-המשפט הראו אותן. ביקשתי מהם שיתנו לנו להיות בי- אותו חדר, כדי שאוכל לשאור עליו, אבל הם סרבו. הם לא האמינו שהוא חולה. חשבו שהוא עושה את עצמו למרות כל התעודות שהיו לו. לא הירשו לו להחזיק אפילו את התרופות בחדר שלו. הם קיבלו מכתבים רשמיים שאלי חולה קשה, אבל הם אמרו שזה הכל סיפורים.

התקפת-לב בנזא

אחרי בערך שבוע שהיינו ברמלה, לקחו אותנו לאבוי-כביר כדי לקחת או- תנו לבית-המשפט, להארכת המעצר. ערב אחד, באבוי-כביר, קיבל אלי התקפת לב. שם היינו בידוד. קראתי לקצין ותוך שעה לק- חו אותי לבית-חולים. אמרתי להם שהוא צריך לשכב, שצריך לקחת אותו באלונקה. אבל הם לקחו אותנו לבית-החולים בגייס, בישיבה, הוא היה צריך ללכת ברגל. ביום שהחזירו אותנו משם הוא שוב הרי- גיש לא טוב. לקחו אותנו מייד לבית-חולים הדסה בתל-אביב. שם הוא נשאר כמה שעות. שוב בא הרופא של המשטרה ונתן פקודה להחזיר אותנו לאבוי-כביר.

שם נשארו עד המשפט. אחרי זה החי- זירו אותנו לרמלה ושוב שמו אותנו כל אחד בחדר נפרד. ערב אחד האנשים שהיו עם אלי בחדר שלו קראו לי. הם אמרו לי דרך הדלת שאלי שוב פעם לא מרגיש טוב. התחלתי לקרוא לסוהר, שיקרא לחובש ול- סמל התורן, כדי שיקחו אותנו לבית-חולים. עברה שעה עד שבא החובש. הוא בא ולא הביא עימו שום רפואה. ולאלי לא הירשו להחזיק את הרפואות אצלו. החובש הזה עמד מאחורי הדלת ושאל: "מה יש?"

אתם רצחתם אותו!"

ישארתי סגור בתא שלי ולא ידעתי שום דבר. הייתי בסוה שלקחו את אלי לבית-חולים. רק למחרת, בשעה 12, קראו לי לטגן מנהל בית-הסוהר בשביל להגיד

הרפואות נעלמו

שהחזירו את אלי אחי לבית-חולים, שמו אותנו בחדר שלו. הוא התחיל עוד פעם להרגיש רע מאוד. כשי- סיפרו לי על זה, התחלתי לצעוק על הסוהר והסמל שיביאו מהר את התרופות שלו. הם לקחו את הרפואות כשהביאו אותנו לבית- החולים ושמרו אותן במדפאה. צעקתי ש- יביאו מהר את הרפואות.

אמרו לי שצריך לחכות. "לא רק הוא חולה והחובש עסוק." אחרי שעה באו שני חובשים. אחד אמר לשני: "איפה הניטרולי?" ניטרו זאת הרפואה שאחי צריך היה לי- קחת. אז החובש השני אמר: "מה זה ניט- רוז?" הם הלכו לחפש את הרפואות. ביני- תיים זה נמשך ולקח זמן.